

»Far — Olivia siger, at hun har kysset en Mand. Har hun vel Lov til det?»

»Ja, det kan jeg sandelig ikke dømme om. Det kommer jo an paa, hvad det var for en Mand. Der- som det nu var hendes Far?»

»Naa-aa!» sagde Barnet og vendte slukøret tilbage til Bordet, hvor Pigerne, røde i Hovederne, kluklo over deres Haandarbejde.

»Pyt! Saa var det jo bare din Far.«

»Nej.«

»Der hører du!» raabte hun triumferende. »Det var ikke hendes Far!»

»Men saa kan det jo have været Olivias Bror, ikke sandt?»

»Var det din Bror?»

»Ja.«

Tilintetgjort lagde den kloge Hedvig sit Hoved ned paa Armen; og da hendes Far nu kom hen og tog hende i Øreflippen og kaldte hende en lille Sladder- taske, som dømte saa raskt, blev hun rød helt ind i Haaret af Skamfuldhed.

FRA Herregaarden var der imidlertid bleven sendt Bud efter en anden Læge, en elskværdig Mand, der beredvilligt føjede sig efter Patientens Ønske og skaffede ham Ro. I sin Glæde over den gode, nye